Для тих, хто думає, що "Гудзик-2" лише про кохання...

"...Нас людей з десяток на тому сіні гнилому лежало – діти, жінки.
Всі босими ногами в зламану браму, що на ліс виходила, світили. Хтось – зовсім хворий, хтось і вмерлий, не знаю. Адже п‘ять років мені було.
Ми теж ніби вмирали.
У матері дихання, мов з печі – я в нього, як в ковдру пірнала, грілася.
А ноги – крижані.
І от прокидаюсь від того, що п‘яти мої огортає якесь вологе тепло. І таке відчуття приємне від дивних жорстких і гарячих доторків. А як тепер мені відомо, на стопах – чи не всі нервові закінчення. Всі сплять, сопуть, кашляють, стогнуть.
Я очі відкрила, а там внизу, коло моїх ніг, зблиснули два жовтих вогника – очі! Тільки не людські.
А ЧИЇСЬ.
Звіра якогось. І стоїть той звір наді мною і п‘яти мої облизує…
Дихання уривчасте, клацання щелеп і – лизь, лизь, мов зупу сьорбає з полумиска.
Мені б закричати, а я заворожено мовчу, дослухаюсь лише, як приємно відчувати це вологе тепло і доторки.
Помітив, що я на нього дивлюся – завмер. Зараз, думаю, схопить зубами.
Але думаю про це з захватом, адже уявляю, що ТАМ, куди поволочить, краще буде.
Мить дивився на мене -- всю поглядом пронизав. І знову за своє: лизь, лизь. Я аж всміхнулась – так лоскотно, так тепло, так приємно і млосно, що подумалося, що це ангел у звірячий подобі мене рятувати спустився. П‘яти аж горять! І їсти перехотілося.
Потім той гість нічний обнюхав інших.
І… вхопив за ногу якогось хлопчиська (може ровесника мого, а може й молодшого), помчав з ним до лісу.
Жінки повскакували, ґвалт здійняли. А потім хтось каже: «Та він давно вже мертвий лежав. І мати його мертва».
Так воно й було…
…Коли мати на ранок взувала мене в свої чуні, каже, ти де ноги помила, що за диво?
Так воно дивом і залишилося, бо нічого я пояснити не могла. А, може, не схотіла. Адже була та пригода, як вже казала – надприродна, непояснима.
Чому звір мене ТАК виокремив з багатьох, що там на моїх стопах відчув?
Чи не те, що шлях мій буде довгим. І таким далеким -- аж до Каліфорнії, до цього маєтку коштовністю в мільйон.
Хто б тоді про це міг подумати!?....."
("Г-2")